

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 162/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. C., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. E. Z., N., ktorou žiadal zakázanie pokračovania „v porušovaní základného práva alebo slobody, čiže vykonávanie exekúcie vedenej na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod číslom 14 Er 1434/01“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. C. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2006 doručená sťažnosť Ing. P. C., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. Z., N., ktorým žiadal zakázanie pokračovania „v porušovaní základného práva alebo slobody, čiže vykonávanie exekúcie vedenej na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod číslom 14 Er 1434/01“.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: «(...) Právo na riadny a spravodlivý proces patrí podľa všetkých medzinárodnoprávných zmlúv a dokumentov, ktorými je Slovenská republika viazaná medzi základné práva a slobody. Ústavne garantované právo na riadny a spravodlivý proces, ktoré možno zaradiť pod siedmy oddiel druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky - právo na súdnu a inú právnu ochranu, bolo v mojom prípade porušené, keď bola a je voči mne vykonávaná exekúcia, ktorá je podľa môjho názoru vykonávaná

protiprávne. Keďže som vyčerpal už všetky možné opravné prostriedky v súdnom konaní (od odvolania až po podnet na podanie mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom) a exekúcia voči mne stále prebieha, aj napriek tomu, že som navrhoval jej zastavenie aj odklad, podávam túto ústavnú sťažnosť a na objasnenie môjho tvrdenia uvádzam nasledovné:

Exekučné konanie voči mne bolo začaté na základe poverenia, ktoré vydal Okresný súd v Nových Zámkoch v konaní 14 Er 1434/01.

Účastníkmi súdneho konania, v ktorom boli vydané rozsudky, o ktorých oprávnený tvrdí že sú jeho exekučným titulom, boli na strane žalobcu:

- 16. 4. 1999 bol vyhlásený rozsudok Krajského súdu v Nitre spisová značka 16 Cb 236/97 v ktorom je žalobcom S., a. s., B. (...).

- 22. 12. 1999 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávok medzi S., a. s. a K., š. p. ú., B. Mne túto skutočnosť oznámila K. B. prípisom z 28. 1. 2000, ktorého overenú fotokópiu prikladám. Obdobne som obdržal oznámenie od S., a. s. zo dňa 9. 2. 2000 (...).

- 8. 11. 2000 Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní 2 Obo 253/99 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre pričom žalobcu označil S., a. s., B. (K. B., š. p. ú., B.). Zo spisu a z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že najvyšší súd v čase vyhlásenia rozsudku nevedel o uzatvorení zmluvy o postúpení pohľadávok a nie je zrejmé, čo ho oprávnilo doplniť označenie žalobcu.

Podľa v tom čase platného OSP - § 92 ods. 2 v spojitosti s § 167 ods. 1 súd musel uznesením rozhodnúť o pripustení, aby namiesto navrhovateľa do konania vstúpil niekto iný. To sa však nestalo a nikto to ani nenavrhol. (...).

Je skutočnosťou, že v zátvorke rozsudku Najvyššieho súdu SR je uvedené za označením žalobcu „(K. B., š. p. ú., B.)“ čo však nemá za následok zmenu pôvodného žalobcu. V zátvorke sa spravidla uvádzajú odštepné závody, aby bola ľahšia identifikácia účastníka konania,... K. B. nie je organizačnou zložkou S., a. s.

Som toho názoru, že subjekt s označením aké uviedol Najvyšší súd SR v konaní 2 Obo 253/99 - citujem: „žalobca S., a. s., B. (K. B., š. p. ú., B.)“ - vôbec neexistuje a ani v čase vyhlásenia rozsudku neexistoval a teda nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Preto ani takýto rozsudok nemôže byť exekučným titulom.

Poukazujem na ustanovenie § 157 ods. 1 v spojitosti s § 79 ods. OSP z ktorých

jednoznačne vyplýva, aké musí byť označenie účastníka konania. Pokiaľ pripustíme, že účastníkom konania v ktorom bol vydaný uplatnený nárok bola S., a. s., potom ona ako jediná bola oprávnená podať návrh na výkon rozhodnutia. Tá však návrh na výkon rozhodnutia nepodala.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v prospech iného je možné vykonať exekúciu iba v prípade, že sa preukázalo, že naňho prešlo právo z exekučného titulu (teda právo musí prejsť na inú osobu potom, ako bolo vyhlásené súdne rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom). K tomuto však neprišlo a preto súd porušil zákon, keď povolil K. B., štátnemu peňažnému ústavu, alebo S., a. s. proti mne vykonať exekúciu. V celom súdnom konaní na strane žalobcu vystupovala ako účastník S., a. s. Postupnosť vydaných súdnych rozhodnutí bola nasledovná:

Prvostupňový súd povolil proti mne vykonanie exekúcie v prospech oprávnenej osoby, ktorá nie je oprávnená podľa predloženého exekučného titulu na výkon rozhodnutia.

Poukazujem na ustanovenie § 157 ods. 1 v spojitosti s § 79 ods. OSP z ktorých jednoznačne vyplýva, aké musí byť označenie účastníka konania. Účastníkom konania, v ktorom bol vydaný uplatnený exekučný titul bola S., a. s. - tá však návrh na výkon rozhodnutia nepodala.

Oprávnený S., a. s. nepreukázala, že by na ňu prešlo právo priznané exekučným titulom - k tomu by k postúpeniu pohľadávky muselo prísť po vyhlásení rozsudku Najvyšším súdom SR a to najprv na K. B. š. p. ú. a z nej na S., a. s.

Keby bola S. vymáhala na účet oprávneného - ako podľa súdu mala, nebolo by dôvodné skúmať prechod práva z exekučného titulu. Toto oprávnený nepreukázal a preukázať ani následne nevie, pretože z listín ktoré mám k dispozícii je zrejmé, že právo bolo postúpené pred vydaním rozsudku NS SR, na základe ktorého bola exekúcia povolená a S., a. s. aj po postúpení pohľadávky ukončila súdne konanie 16 Cb 236/97 vo svoj prospech. Teda neprešlo na oprávneného právo z exekučného titulu a ani mu v súdnom konaní 16 Cb 236/97 priznané nebolo na jeho účet.

Súd vyhodnotil právny titul oprávneného ako dostatočný k tomu, aby sa uskutočnilo exekučné konanie v jeho prospech proti mne. Okresný súd na strane 3. svojho uznesenia 14 Er 1434/01-131, ktorý odvolací súd potvrdil konštatuje, že podľa Zmluvy o vymáhaní postúpenej pohľadávky uzatvorenej podľa § 530 ods. 1 Obč. zák. mala S., a. s. sama vo

svojom mene na účet postupníka (dnes oprávneného) robiť všetky procesnoprávne úkony smerujúce k rozhodnutiu súdu. Právny titul, ktorý oprávnený v tomto exekučnom konaní uplatňuje je urobený nie na účet oprávneného, ale na účet S., a. s. Ani z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by boli urobené v konaní procesné úkony vymáhania pohľadávky na účet iného ako účastníka konania S., a. s.

Poukazujem na to, že podľa § 530 ods. 1 Obč. zák. citujem: „Na žiadosť postupníka môže postupca vymáhať postúpený nárok sám vo svojom mene na účet postupníka“. Toto sa nestalo - petit rozsudku Najvyššieho súdu 2 Obo 253/99 potvrdzuje petit rozsudku Krajského súdu. Navyše podľa poslednej vety § 530 ods. 1 Obč. zák. (platného v čase vyhlásenia rozsudku NS SR) postupca môže postúpenú pohľadávku vymáhať iba v prípade, že dlžníkovi preukáže súhlas postupníka s týmto vymáhaním. Ja som sa o postúpení pohľadávky dozvedel z oznámenia K. B. z 28. 1. 2000, v ktorom však nie je žiadna zmienka o tom, kto bude následne vymáhať pohľadávku a nie je to ani preukázané listinou ako to vyžaduje zákon. (...)

V uvedenej veci, z dôvodu komplikovanosti problému si dovoľujem v prílohe doložiť publikované stanovisko, ktoré sa prejavilo vo výklade k § 37 Exekučného poriadku a u ktorého je zrejme že:

Pokiaľ ide o prechod povinnosti citujem: „Výlučne prechádza len právo alebo povinnosť z exekučného titulu. To znamená, že k prechodu práva alebo povinnosti dochádza po vydaní exekučného titulu. Neakceptuje sa prechod, ku ktorému došlo pred vydaním exekučného titulu, napríklad rozsudku, pretože tento prechod sa mal prejsť už v procesnom nástupníctve (zmena alebo zámena účastníka konania v základnom konaní)“ (...)

Keď už súd nesprávne povolil exekúciu, bol po následnom mojom poukazaní na porušenie zákona povinný podľa § 104 ods. 1 OSP, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaviť. Prvostupňový a ani odvolací súd sa touto zásadou neriadil.

Podľa § 56 ods. 3 písm. c zákona č. 38/1993 Z. z. žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zakázal pokračovanie v porušovaní základného práva alebo slobody, čiže vykonávanie exekúcie vedené na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod číslom 14 Er 1434/01 a podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. žiadam, aby rozhodol o dočasnom

opatrení odložiť vykonávanie tejto exekúcie.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Ako to z predmetného podania vyplýva, sťažovateľ, ktorý je pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený advokátkou výslovne žiadal len, aby ústavný súd „zakázal pokračovanie v porušovaní základného práva alebo slobody, čiže vykonávanie exekúcie vedené na Okresnom súde v Nových Zámkoch pod číslom 14 Er 1434/01 a podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. žiadam, aby rozhodol o dočasnom opatrení odložiť vykonávanie tejto exekúcie“.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (...). Inými slovami, návrh na začatie konania (sťažnosti a jeho petitu) určuje to, čo má ústavný súd skúmať a o čom má na základe podanej sťažnosti rozhodovať (mutatis mutandis I. ÚS 57/04).

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetná sťažnosť je *prima facie* nespôsobilá stať sa predmetom meritórneho posúdenia zo strany ústavného súdu, pretože sťažovateľ vo svojej sťažnosti (a ani v petite sťažnosti) konkrétne neoznačil a nenamietal porušenie žiadneho „základného práva“, čo je základnou podmienkou aplikácie čl. 127 ods. 2 ústavy, teda prípadného zakázania pokračovania v porušovaní základných práv a slobôd.

Sťažovateľ v texte sťažnosti síce všeobecne uvádza, že v jeho exekučnej veci malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (práva na spravodlivý proces, alebo práva na súdnu ochranu), tieto však nešpecifikoval a najmä nenavrhol (pozri sťažnostný petit)

vyslovenie porušenia týchto práv. Sťažnosť v tejto podobe pritom nebolo možné považovať za návrh na začatie konania, ktorý nespĺňa zákonom predpísané náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 178/03). S prihliadnutím na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa a hľadiská procesnej ekonomie ústavný súd nepovažoval za potrebné ani vhodné vstupovať do formálno-právne perfektného prejavu vôle sťažovateľa pokusom o modifikáciu jeho obsahu a vo svojich záveroch vychádzal z prejavu vôle sťažovateľa, tak ako bol tento adresovaný ústavnému súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom všeobecných súdov a návrhom sťažovateľa na rozhodnutie absentuje relevantná súvislosť, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodoval o návrhu sťažovateľa na vydanie „predbežného opatrenia“, pretože takéto rozhodnutie môže prichádzať do úvahy len po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 29/03, I. ÚS 233/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006